

ע"פ 55/20 - ראיד רושרוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 55/20

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט א' שטיין

המערער:

ראיד רושרוש

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו מיום 19.2.2019 וגזר דינו
מיום 21.11.2019 של בית המשפט המחוזי בנצרת
בתפ"ח 41205-01-17 שניתן על ידי כב' סג"נ אסתר
הלמן וכב' השופטים יפעת שיטרית וסאאב דבור

תאריך הישיבה:

י' בתמוז התש"פ (2.7.2020)

בשם המערער:

עו"ד שמואל ברזני; עו"ד תמי אולמן; עו"ד יעקב
שלומוביץ'

בשם המשיבה:

עו"ד אופיר טישלר
עו"ד יאנה יורין

בשם משפחת המנוחה:

פסק-דין

השופט ג' קרא:

עמוד 1

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד סג"נ א' הלמן וכבוד השופטים י' שיטריט ו-ס' דבור) בתפ"ח 41205-01-17. הערעור מופנה כלפי ההרשעה ולחילופין כלפי חומרת העונש.

כתב האישום

ביום 20.12.2016 מצאה תהילה נגר ז"ל את מותה מידי המערער והיא בת 31.

1. מן הפירוט העובדתי שבכתב האישום המתוקן עולה כי במשך שנתיים ניהלו המנוחה והמערער מערכת יחסים, שבמהלכה נהג המערער כלפיה באלימות כשהוא מכה, מכאיב לה, משפיל ומבזה אותה.

ביום 18.9.2016 הכה המערער את המנוחה באגרוף בעינה וגרם לה המטומה. ביום 12.10.2016, בסיום בילוי לילי, החל המערער להכות את המנוחה באגרופיו וכשניסתה להימלט, השיג אותה, הפיל אותה ארצה והמשיך להכותה בידיו בחלקי גופה השונים. המערער גרם למנוחה שריטות בגפיה, כאבים בראש, בבטן ובפנים ונפיחות במצח ולמחרת היום נלקחה לבדיקה בבית חולים. בהמשך איים המערער על המנוחה לבל תספר לאיש על המכות שהכה אותה, שאם לא כן יפרסם ברבים תמונות אינטימיות שלה.

2. ביום 20.12.2016, בשעה 00:45 לאחר חצות, הגיעו השניים ברכב לחניון סמוך ליישוב מגדל. מסיבה שאינה ידועה תקף המערער את המנוחה, בעוד שהיא ניסתה להתגונן מפניו. לאחר מכן, דחף אותה המערער לשיחים, חנק אותה בגרונה, המשיך לחבוט בחוזקה בפניה וגרם לה לדימום רב, עד שאיבדה את הכרתה. אז, גרר אותה לצד אחר של החניון ושם הטיח בראשה אבן שפה, שמשקלה כ-30 ק"ג, רוצץ את גולגלתה וגרם למותה. לאחר מכן, עזב המערער את החניון ושב לביתו.

3. במטרה להעלים ראיות, מחק המערער את רישומי השיחות וההודעות בינו לבין המנוחה ביום מותה ועובר לו.

4. בשל מעשי המערער, נגרמו למנוחה פצעי שפשוף בגפיים, חבלה בקרסול, שטפי דם באמות, חבלות בצוואר, מעיכה חבלתית של הראש ושברים בעצמות הגולגולת והפנים שהביאו למותה.

ההליך בבית המשפט המחוזי

5. ביום 18.1.2017 הוגש נגד המערער כתב אישום שבו יוחס לו רצח המנוחה בכוונה תחילה (לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)), כנוסחו באותה עת ועבירות נוספות.

6. המערער כפר במיוחס לו והתקיימו דיוני הוכחות. לאחר שנשמעו מרבית עדי התביעה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום, על רקע קשיים ראייתיים מהותיים. התיאור העובדתי שבכתב האישום ביחס למעשי המערער לא השתנה, אולם הושמטה ממנו הטענה כי בלב המערער גמלה החלטה להמית את המנוחה וכי הוא גרם

למותה בכוונה תחילה, לאחר שהחליט להמיתה, והמיתה בדם קר בלא שקדמה התגרות בתכוף למעשה, ובמקום עבירת הרצח יוחסה למערער עבירת הריגה (לפי סעיף 298 לחוק) ויתר העבירות שיוחסו לו מלכתחילה.

בהסדר הטיעון בין הצדדים הוסכם כי המשיבה תעתור לעונש של 20 שנות מאסר, בניכוי ימי המעצר, מאסר מותנה ופיצוי למשפחת המנוחה בשיעור המירבי הקבוע בחוק, והמערער יהא חופשי לטעון לעונש כראות עיניו.

7. ביום 19.2.2019 הורשע המערער על פי הודייתו בכתב האישום המתוקן וביום 21.11.2019, לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש והוגש תסקיר נפגעי עבירת ההריגה, נגזר דינו של המערער והוטל עליו עונש של 19 שנות מאסר, מאסרים מותנים ופיצוי לנפגעי העבירה בסך של 258,000 ש"ח.

8. להשלמת התמונה יצוין, כי ביום 10.7.2019, לאחר הכרעת הדין בעניינו של המערער ולפני שניתן גזר הדין, נכנס לתוקף תיקון לחוק העונשין (חוק העונשין תיקון מס' 137), התשע"ט-2019 (להלן: תיקון 137), ששינה את מדרג עבירות ההמתה. במסגרת זו בוטלה עבירת ההריגה שבסעיף 298 לחוק ונקבעו הוראות מעבר לפיהן על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה, יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק לפיהן יחול על העושה הדין המקל (סעיף 25(ב) לתיקון 137).

9. משכך, בטיעוניו לעונש טען המערער כי יש להמיר את הרשעתו בעבירת ההריגה לפי סעיף 298 לחוק לפני תיקונו, ולהעמידה בעבירה של המתה בקלות דעת לפי סעיף 301 לחוק לאחר תיקונו, שהעונש המירבי לצידה הוא 12 שנות מאסר.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

10. בית המשפט דחה את טענת המערער להרשעתו בעבירה של המתה בקלות דעת חלף עבירת ההריגה.

נקבע כי בנסיבות המקרה לא התקיים במערער יסוד נפשי של קלות דעת, הדורש כי המעשה יבוצע תוך נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאה, אך מתוך תקווה למנעה (סעיף 20(א)(2) לחוק). התנהגות המערער בשעת מעשה בכך שהטיח אבן כבדה בראשה של המנוחה ורוצץ את גולגלתה, וקודם לכן בכך שהמשיך במעשיו האכזריים גם לאחר שדיממה ואיבדה את הכרתה, כמו גם התנהגותו לאחר המקרה, כאשר נטש את המנוחה במקום ולא הזעיק עזרה, מלמדת כי לא פעל בקלות דעת אלא בהלך נפש של אדישות.

עוד נקבע כי הוראות החוק לאחר תיקונו אינן בבחינת הדין המקל, שכן בנסיבות המקרה המתה באדישות, המבוצעת ללא נסיבות מחמירות, מגבשת עבירת רצח לפי סעיף 300(א) לחוק שהעונש לצידה הוא מאסר עולם שאינו חובה. בית המשפט אף ציין כי לו היה החוק החדש חל על המקרה, הרי שלאור האכזריות הרבה שבה נהג המערער, קרוב לוודאי שהמקרה היה בא בגדר רצח בנסיבות מחמירות.

11. עונשו של המערער נגזר לאחר שבית המשפט קבע כי כל העבירות שבהן הורשע המערער מהוות אירוע אחד

וקבע לגביו מתחם עונש הולם אחד.

בקביעת מתחם העונש עמד בית המשפט על הערכים המוגנים שנפגעו, על מידת הפגיעה הגבוהה בהם וכן על מדיניות הענישה הנהוגה. בתוך כך, נקבע כי מעשי המערער בוצעו באכזריות יוצאת דופן, שבאה לידי ביטוי בעיקר בכך שהטיח בראשה של המנוחה אבן גדולה וכבדה, בעודה שרועה חסרת הכרה וחסרת אונים על הארץ. במעשיו, קיפח את חייה של המנוחה בדמי ימיה והמיט אסון על משפחתה. כן נלקחה בחשבון העובדה כי המדובר באירוע בן מספר שלבים כמו גם העובדה כי המערער הותיר את המנוחה כשהיא מתבוססת בדמה, מבלי להזעיק עזרה או לנסות לסייע לה. שיקול נוסף היה הפגיעה הממושכת של המערער במנוחה במהלך התקופה שבה היו בקשר, בכך שנקט כלפיה באלימות, כאשר בשניים מן המקרים גרם לה חבלה של ממש, והטיל מורא.

בית המשפט התייחס לפסיקה שהגיש כל אחד מהצדדים ביחס למדיניות הענישה וקבע כי בשל נסיבותיו מצוי המקרה ברף החומרה הגבוה, כפסע מעבירת הרצח.

לאור כל האמור, העמיד בית המשפט את מתחם העונש ההולם ביחס למכלול העבירות בהן הורשע המערער על 18 עד 22 שנות מאסר.

12. בקביעת העונש הראוי בתוך המתחם, שקל בית המשפט את גילו הצעיר של המערער (בן 26 בעת האירוע); את עברו הנקי ואת הודאתו, שבה ראה משום נטילת אחריות. יחד עם זאת ציין בית המשפט כי ההודאה לא באה בשלב מוקדם של ההליך ולא ייתרה שמיעת עדים ובהם בני משפחת המנוחה, אולם ניהול ההליך חשף קשיים ראיתיים שהביאו להסדר הטיעון.

עוד צוין כי המערער התנצל אך התמקד בדבריו הלקוניים בסבלו מן ההליך, לא הביע אמפטיה כלפי משפחת המנוחה ולא הביע צער ממש. כן נקבע כי התנהלותו מלמדת על נטייה לאלימות ועל קושי בשליטה עצמית והודגש כי המערער לא עבר כל הליך טיפולי והסיכון הנשקף ממנו הוא גבוה.

משכך, מצא בית המשפט למקם את עונשו של המערער ברף הנמוך של המתחם, אך לא בתחתיתו ודן אותו לעונשים שפורטו לעיל.

טיעוני הצדדים

13. לטענת המערער יש להרשיעו בעבירה של המתה בקלות דעת לפי סעיף 301 לחוק, תחת הרשעתו בעבירת ההריגה לפי סעיף 298 לחוק טרם תיקונו בתיקון 137, ולהקל בעונשו בהתאם. לחילופין, טען המערער כי בית המשפט המחוזי החמיר עימו החמרה יתרה הן בכך שלא נתן משקל ראוי לנסיבות האישיות והן בכך שחרג לחומרה ממדיניות הענישה הנהוגת, ומטעמים אלו יש להקל בעונשו.

ביתר פירוט, נטען כי כתב האישום המתוקן לא כלל התייחסות ליסוד הנפשי שהתקיים במערער ולכן היה על בית

המשפט המחוזי להורות על הבאת ראיות בעניין זה. עוד נטען כי משתוקן חוק העונשין בתיקון 137 ובוטלה עבירת ההריגה שבה הורשע המערער, היה על בית המשפט לשמוע ראיות ביחס ליסוד הנפשי על מנת לקבוע האם חל על המערער הדין המקל שבסעיף 301ג לחוק, שעניינו המתה בקלות דעת ועונשו המירבי 12 שנות מאסר. בנוסף נטען כי לא ניתן משקל ראוי לכך כי מנגנון ההמתה אינו ברור וכי אפשר כי המנוחה איבדה את הכרתה כתוצאה ממעשה אלימות שחומרתו נמוכה יותר וכי בשלב הכאתה באבן בראשה כבר לא היתה בין החייוכי נותר חסר ביחס ליסוד הנפשי. עוד נטען כי לא היה תכנון מוקדם ולא ברור כיצד התדרדר האירוע לכדי כך. לפיכך, נטען כי משהתעורר ספק ביחס ליסוד הנפשי היה הדבר צריך לפעול לטובת המערער. בהקשר זה הפנה ב"כ המערער לתשובתה המקדמית של המשיבה בבג"ץ 2025/19, שבו עתרה משפחת המנוחה נגד הסדר הטיעון עם המערער, שבה ציינה כי קיימת מורכבות ראייתית ביחס למניע וליסוד הנפשי, עד כדי סיכוי לא מבוטל לזיכוי מוחלט.

טענה נוספת של המערער היא כי בשל מחדלי חקירה חמורים, גם לאחר שנשמעו מרבית עדי התביעה היה חסר בראיות מהותיות הקושרות את המערער לאירוע. על כך הוסיף וטען כי חרף העדר פירוט ביחס ליסוד הנפשי, נטל המערער אחריות למעשה ההריגה.

טענות נוספות של המערער התייחסו לנסיבות שלא קיבלו משקל ראוי ובכלל זה העובדה כי ניהול המשפט היה מוצדק והביא לתיקון מהותי בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום המקורי; העדר תכנון מוקדם; נטילת אחריות וחסכון בזמן שיפוטי; גילו הצעיר והעדר עבר פלילי, מעצרו הממושך והגמגום הקשה ממנו הוא סובל, נסיבות חייו המשפחתיות בגינן נאלץ לעזוב את ספסל לימודיו בעודו נער ולסייע בפרנסת המשפחה. לבסוף, הובאו דוגמאות לפסיקה שרף הענישה בה בעבירות הריגה היה נמוך משמעותית.

14. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. לשיטתה, בית המשפט צדק בקבעו כי תיקון 137 אינו מהווה דין מקל בנסיבות המקרה. משהוסכם בהסדר הטיעון, שנחתם לאחר פרסומו של התיקון לחוק, כי המשיבה תעתור לעונש של 20 שנות מאסר, אין המערער יכול להישמע בטענה כי קיים ספק ביחס לקיומו של היסוד הנפשי שליווה את מעשה העבירה. אף שכתב האישום המתוקן לא ציין כי המערער פעל מתוך אדישות לתוצאות, הרי שהעובדות המפורטות בו (במיוחד מעשה הטחת אבן שפה במשקל של 30 ק"ג בראשה של המנוחה) והתמונות שהוגשו אינן מותירות ספק כי המערער פעל לכל הפחות באדישות לאפשרות גרימת מותה של המנוחה כתוצאה ממעשיו האכזריים והאלימות הקשה בה נקט כלפיה. בניגוד לטענת המערער, כתב האישום ציין את מנגנון גרימת המוות. כן נטען כי לו היה המערער מבצע את מעשיו לאחר כניסתו לתוקף של התיקון לחוק, ניתן היה לייחס לו עבירה של רצח בנסיבות מחמירות.

באשר לחומרת העונש, טענה המשיבה כי נסיבות ביצוע העבירה באלימות כה קשה מחייבות ענישה ברף העליון של מתחם הענישה, והציגה גם היא פסיקה לתמיכה בעמדתה. מה גם שהמערער הורשע בעבירות אלימות נוספות כלפי המנוחה, והעונש צריך לבטא מכלול זה. עוד ציינה המשיבה כי העונש שנגזר על המערער מצוי בטווח הענישה שבהסדר הטיעון, שהוא עצמו הסכים לו וכי המערער לא הביע צער. המשיבה עמדה גם על השבר החמור שנגרם למשפחת המנוחה.

15. בדיון לפנינו השמיע אבי המנוחה את זעקת המשפחה ועמד על כך כי המערער במעשהו הרג את המשפחה כולה. האב הדגיש כי המשפחה התנגדה מכל וכל להסדר הטיעון עם המערער ואף ביקש כי נחמיר בעונשו של המערער.

16. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, בכתב ובעל פה, על צרפותיהן הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, וכך אציע לחבריי לעשות.

17. תחילה אדרש לטענה כי יש לקבוע שהמערער ביצע את המעשה המיוחס לו בקלות דעת וכי יש להעמיד את הרשעתו על עבירה לפי סעיף 301ג לחוק לאחר תיקונו תחת הרשעתו בעבירת ההריגה שבסעיף 298 לחוק כנוסחו לפני התיקון.

18. כאמור, במסגרת הרפורמה בעבירות ההמתה בוטלה עבירת ההריגה לפי סעיף 298 לחוק. העבירה בוטלה מתוך הכרה כי מוטת כנפיה רחבה יתר על המידה, כך שבגדרה באים הן מקרי המתה מכוונים שאינם באים בגדרה של עבירת רצח והן מקרי המתה מתוך קלות דעת. לפיכך, עבירת ההריגה, שהיסוד הנפשי בה היה מחשבה פלילית מסוג של פיזיות, שבגדרה באו אדישות או קלות דעת (סעיף 20(א)(2) לחוק), והעונש המירבי שלצידה היה 20 שנות מאסר, פוצלה כך שהמתה שהיסוד הנפשי הנלווה לה הוא אדישות מגבשת כיום עבירת רצח שדינה מאסר עולם כעונש מירבי (לפי סעיף 300 לחוק לאחר תיקונו), בעוד שהמתה בקלות דעת, היא עבירה עצמאית שדינה עונש מירבי של 12 שנות מאסר (לפי סעיף 301ג לחוק לאחר תיקונו).

19. כאמור, בשעה שתיקון 137 נכנס לתוקפו, עדיין לא נגזר דינו של המערער ולכן חלה עליו הוראת המעבר שבתיקון ולפיה יש לדון אותו לפי הוראות החיקוק המקל עימו. אולם, אין משמעות הדבר כי יש לייחס לו יסוד נפשי של קלות דעת בהתעלם מן המסד העובדתי שבו הודה ועל פיו הורשע בעבירת ההריגה.

אמנם, בכתב האישום המתוקן אין כל התייחסות ליסוד הנפשי של המערער, וזאת לאחר שנמחקו ממנו התייחסות ליסוד הנפשי בעבירת הרצח שיוחסה למערער בכתב האישום מלכתחילה. יחד עם זאת, אין ממש בטענה כי בשל כך עולה ספק ביחס לטיבו של היסוד הנפשי. ככלל, קביעה ביחס לקיומו של היסוד הנפשי הינה קביעה עובדתית מטיבה, המבוססת על נסיבות המקרה ועל חזקות ראיותיות (ע"פ 858/20 ג'ארבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (2.7.2020) (להלן: עניין ג'ארבאן)). לפיכך, המסד העובדתי המוסכם בהסדר הטיעון הוא הבסיס לקביעתו (להרחבה ראו עניין ג'ארבאן הנ"ל, פסקה 18) ומסקנתו של בית המשפט המחוזי מוצדקת ומעוגנת היטב.

התיאור העובדתי שבסעיף 9 לכתב האישום המתוקן אינו מתיישב כלל ועיקר עם יסוד נפשי של קלות דעת, שעניינו במי שנטל סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאות, מתוך תקווה להצליח למנוע אותן (סעיף 20(א)(2)(ב) לחוק). זאת, הן ביחס לחלקו הראשון של המעשה עת חנק המערער את המנוחה בגרונה, הוסיף לחבוט בחוזקה בפניה וגרם לה לדימום רב עד שאיבדה את הכרתה, והן ביחס לחלקו השני, עת גרר המערער את המנוחה לאחר שאיבדה את הכרתה, לצד אחר בחנין ושם הטיח בראשה אבן שפה, במשקל 30 ק"ג, ורוצץ את גולגלתה. מעבר לכך, ובניגוד לנטען אין כל חוסר בכתב האישום המתוקן ביחס למנגנון המוות, שכן נכתב בו מפורשות כי המערער גרם למות המנוחה בכך שרוצץ את גולגלתה. אולם גם אלמלא היה הדבר מצוין במפורש, לא ניתן היה לקבל את טענת המערער לקיומו של יסוד נפשי של קלות דעת בהינתן האפשרות כי המנוחה כבר לא היתה בין החיים שעה שהכה בראשה באבן השפה. עצם העובדה כי המערער הכה בראשה באבן כה כבדה, מבטלת מניה וביה כל טענה כי פעל בסמוך לפני כן בחניקה ובהכאתה בפניה מתוך הלך נפש של קלות דעת, היינו מתוך תקווה להצליח למנוע את התוצאה הקטלנית. לכן, מכלול

מעשיו באותו לילה מנוגדים בתכלית לתקווה למנוע את התוצאה הטבעית של מעשיו (ראו והשוו: ע"פ 3510/16 אבו דקה נ' מדינת ישראל, פסקה 51 (17.7.2019)).

יתרה מכך, וכפי שקבע בית המשפט המחוזי, המסד העובדתי המוסכם מעלה כי המערער פעל מתוך הלך נפש של אדישות (כהגדרתו בסעיף 20(א)(2) לחוק) וכי על פניו, לו היה החוק כנוסחו לאחר תיקון 137 חל בעניינו, ניתן היה לייחס לו עבירת רצח לפי סעיף 300(א) לחוק הקובע כי "הגורם בכוונה או באדישות למותו של אדם, דינו - מאסר עולם". סיכומו של דבר, אין החוק לאחר תיקונו בבחינת דין מקל לגבי המערער בנסיבות שבכתב האישום המתוקן.

20. די בטעמים מהותיים אלו כדי לדחות את הטענה להמרת הרשעת המערער לעבירה של המתה בקלות דעת. לצד זאת, יש לציין כי המערער הודה בהסדר הטיעון, שמכוחו הורשע בעבירת ההריגה, תוך שהסכים כי המשיבה תטען לעונש של 20 שנות מאסר.

21. משנדחתה הטענה ביחס להרשעת המערער בעבירת ההריגה, יש לפנות לטענותיו ביחס לחומרת העונש.

כידוע, רק במקרים חריגים תיטה ערכאת הערעור להתערב בעונש שקבעה הערכאה הדיונית, וזאת מקום בו נפלה טעות מהותית בגזר הדין או שהעונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים (עניין ג'ארבאן, פסקה 23). כלל זה חל ביתר שאת כאשר מדובר בעונש המצוי בטווח עונשי שעליו הסכימו הצדדים בהסדר טיעון, שאז נדרשות נסיבות מיוחדות וחריגות עוד יותר על מנת להצדיק התערבות ערכאת הערעור בעונש (ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 18 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (6.12.2018); ע"פ 10184/16 חטיב נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (7.2.2018)). עניינו של המערער אינו בא בגדרם של מקרים אלו.

22. אמנם, עונשו של המערער הוא כבד אולם הוא מצוי בטווח המוסכם על פי ההסדר והוא משקף באופן ראוי את מכלול נסיבות המעשה והעושה. כפי שקבע בית המשפט המחוזי לאור העובדות המוסכמות, אך כפסע בין המערער לבין עבירת הרצח (פסקה 36 לגזר הדין). כמו כן, יש לזכור כי המערער נתן את הדין לא רק על מעשה ההריגה אלא גם על שתי עבירות האלימות שביצע כלפי המנוחה ועל עבירות של הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט. על העונש לשקף את מסכת האלימות הכוללת שהפעיל המערער כלפי המנוחה עוד לפני שהביא למותה וכי האלימות הסלימה עד כדי מותה האכזרי מידיו. כעולה מכתב האישום המתוקן, מדובר באלימות ממושכת כלפי מי שהיתה בת זוגו, כשהוא מאיים עליה ומותיר אותה לבדה, חסרת הגנה מולו בשל איומיו לפרסם את תמונותיה האינטימיות אם תספר על מעשיו, ובכך מונע ממנה יכולת להסתייע באחרים, כשהוא מסלים את מעשיו כלפיה לאורך תקופה, ולבסוף מביא למותה בדרך אכזרית ושומט את הקרקע מתחת לרגלי משפחתה כולה, הנדונה לחיות בצלו הכבד של האובדן ותחת ידיעת מותה האכזרי.

בית המשפט המחוזי שקל את מכלול הנסיבות שהובאו בפניו, לרבות נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המערער, הודאתו, העדר עבר פלילי, ונתן להם משקל נכון במארג השיקולים הכללי, ואין בהם עילה להתערב בגזר הדין.

23. גם עיון בפסקי הדין שהוגשו, מזה ומזה, ובהתייחסות ב"כ המערער לפסיקה שהגישה המשיבה, אינה מעלה הצדקה להתערבות בעונש. כך למשל, בע"פ 105/17 זיתוני נ' מדינת ישראל (26.12.2017) החמיר בית משפט זה בעונשו של המערער, בקבלו ברוב דעות את ערעור המשיבה, והעמידו על 11 שנות מאסר במקום 10 שנים בהתחשב בכלל כי אין ערכאת הערעור ממצה את הדין עם הנאשם אף כי סבר כי העונש צריך להיות גבוה משמעותית מעשר שנות מאסר, ובכך שהתיאור העובדתי שעמד בבסיס גזר דינו של בית המשפט המחוזי חרג מהעובדות המוסכמות. מבחינת נסיבותיו, אין דמיון בנסיבות המקרה, אשר מבלי להמעיט מחומרתו, אינו משקף רצף מעשים כה חמור ואלים כמו בעניינו (חניקה, הכאת המנוחה עד זוב דם, והמשך המעשים גם לאחר שאיבדה את הכרתה, בהטחת אבן כבדה בראשה שרוצצה את גולגלתה והביאה למותה, בהימלטות מן המקום מבלי להגיש לה סיוע). כך גם שונות נסיבות ע"פ 8146/09 אבשלום נ' מדינת ישראל (8.9.2011), שם נידון המערער, שהורשע לאחר שנשמעו ראיות בהריגה ובתקיפה הגורמת חבלה מחמירה, לעונש של 12 שנות מאסר, שאין בהן אותו רצף מעשים חמור כבעניינו. וכך בע"פ 3042/13 חיימוב נ' מדינת ישראל (21.5.2015) שם נתן בית משפט זה משקל משמעותי להתגרות מצד המנוח בקבעו כי יש להפחית בעונשו של המערער ולהעמידו על 13 שנות מאסר במקום 15, וכן הפחית בשיעור הפיצוי, מבלי ששינה את הרף העליון של מתחם הענישה שהועמד על 18 שנות מאסר.

המשיבה מצידה הגישה פסיקה במקרים שבהם נגזר הדין בעבירת הריגה שהיתה כפסע מעבירת רצח והוטלו עונשי מאסר לתקופות ממושכות, כמו למשל בע"פ 4524/18 חנוכייב נ' מדינת ישראל (3.3.2019). אכן, מקרים אלו אינם דומים בנסיבותיהם למקרה שבפנינו, אולם העיקרון המנחה שבבסיסם, תקף גם כאן. בצדק קבע בית המשפט המחוזי, על בסיס העובדות המוסכמות, כי אך כפסע בין מעשיו של המערער לעבירת הרצח והעונש שגזר על המערער משקף זאת, כראוי.

24. סיכומם של דברים, עונשו של המערער בא בגדרו של טווח הענישה המוסכם, ובנסיבות אלה הוא מבטא את מכלול העבירות, את חומרת מעשיו ואת האכזריות שבה נקט כלפי המנוחה, את תוצאתם - אובדן חייה של אישה צעירה - ואת היקף ועומק החורבן וההרס שהמיט במעשיו על בני משפחתה, ואין כל עילה או הצדקה להקל בו. בקשת משפחת המנוחה כי נחמיר בעונשו של המערער, מובנת. צערם ואסונם עמד לנגד עיני בית המשפט המחוזי כמו גם לנגד עינינו, אולם בגדרו של ערעור על חומרת העונש - אין בקשתם בגדר האפשר.

25. הערעור נדחה אפוא.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

עמוד 8

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

שופט

לפיכך, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ג' קרא.

ניתן היום, כ"ז בתמוז התש"פ (19.7.2020).

שופט

שופט

שופט
